

MOGENS GLISTRUP

16. maj 1978

*Hr. justitsminister Erling Jensen,
Slotsholmsgade 10,
1216 K.*

Den 24. f.m. tvangsbeskikkede østre landsrets præsident imod disses og mit ønske landsretssagfører Philip Ingerslev og højesteretssagfører Ebbe Suenson til at være forsvarere for mig under den af anklagemyndigheden til østre landsret påankede (og senere af mig modankede) byretsdom af 17. februar 1978.

Jeg har appelleret disse afgørelser til højesteret, hvorefter landsretspræsidenten ved skrivelse af 11. d.s. har meddelt, at appellerne efter hans mening kræver, at jeg får justitsministerens tilladelse i medfør af retsplejelovens § 968, stk. 3.

Ved nærværende beder jeg om disse tilladelser og skal til støtte herfor anføre:

I. Generelt

Til Frederiksborg Amts Avis for 23. februar 1978 udtalte rigsadvokaten om den foreliggende sag:

»Anklageren bliver en anden, hvis sagen går til landsretten?

Ja, det vil formentlig blive statsadvokat E. Merlung, og det hænger sammen med, at der er behov for friske øjne til at se på en så stor sag.

I dag hænger Glistrup-sagen anklagerne fra byretten langt ud af halsen, og de kan simpelt hen ikke opretholde den gejst eller finde den inspiration, som er nødvendig for at gennemføre en landsretssag med tilfredsstillende resultat.«

Det er typisk for den ensidige forfølgelse af mig, som hele vejen igennem har præget sagens behandling, at landsretspræsidenten på denne baggrund mener, at jeg skal påføres de samme forsvarere, som byretten blemrede mig med.

Sagen går tilbage til en fjernsynsudsendelse i januar 1971, hvori jeg angreb landets skattelovgivning. Inden 10 minutter var gået fra udsendelsens afslutning, var den davæ-

rende finansminister på jagt efter mig personlig og inden 12 timer tillige den daværende oppositionsfører.

I udtalelser til offentligheden gjorde de – og adskillige andre førende politikere – det klart, at nu gjaldt det om at ramme mig. På grundlag af forudgående, indgående, saglige skatteretlige undersøgelser måtte den øverste ligningseksaminator erklære: »Om landsretssagfører Glistrups foretagender kan jeg kun sige, at de er helt legale.« (Dagbladet BT for 6. februar 1971, side 8, spalte 5).

Hermed ville sagen være slut, hvis man havde villet overholde maksimen om, at man ikke skal bruge statsapparatet til at forfølge uskyldige.

Sådan var tilfældet imidlertid ikke. Mine fjernsynsudtalelser førte nemlig umiddelbart til, at dette århundredes største danske folkebevægelse rejste sig mod de etablerede politiske partier og mod, at embedsmændene skulle bevare deres alt for dominerende plads i systemet. I mangel af saglig argumentation heroverfor ofredes multimillionbeløb af skatteydernes penge på at ramme mig personlig gennem en skattestraffesag. For eksempel blandede den daværende justitsminister K. Axel Nielsen sig gentagne gange i sagen og fremhævede, at netop denne sag måtte gå forud for alt andet.

Overensstemmende med denne parole arbejdedes i 3½ år af de fremmeste skattefolk, de mest indædte politifolk og de dyreste revisorer. Mig holdt man aldeles udenfor, da man skulle konstruere anklagematerialet igennem de 42 måneder. Om det usædvanlige forløb henvises til side 7-10 i vedlagte eksemplar af FREMSKRIDT 1978 nr. 3 og til Folketingstidende 1973-74 Tillæg B spalte 805-824.

Da materialet omsider blev præsenteret i august 1974, var det ensidigt vendt mod mig og baseret på en række jesuiterformålsbe-